

Přátelé a nepřátelé

„Tak co, bílý králíčku?“ zeptal se Konstantin Black. „Přátelé?“

Seděl na stoličce vedle mě a neuhnul pohledem ani o píď. Jeho husté obočí se s nadějí zvedalo nad stříbrnými očima, a když se ke mně naklonil, do obličeje mu spadly uhlově černé vlnité vlasy.

Dokázala jsem na něj jen zírat. Byla jsem moc ohromená, než abych mohla přemýšlet nebo se pohnout. Ani jsem nevěděla, jestli tu je doopravdy, nebo ne. Větší smysl dávalo, že jsem v téhle náhodně vybrané restauraci v Missouri usnula a teď prožívám noční můru vyvolanou stresem nebo možná lysu.

Konstantin tady přece nemůže být se mnou. Ne po tom, kdy jsem strávila pět dní na útěku z Doldastamu poté, co se mě pokusili uvěznit za zradu a obviňovali mě z vraždy skojarského prince Kenneta Biâelse a mého přítele Kaspera Abbotta.

Za těch pět dní jsem dělala všechno možné, abych byla nenápadná – platila jsem jen hotově, používala mobil s předplacenou kartou. Nebo vlastně nepoužívala, protože jsem prozatím nesebrala odvalu na to, abych zavolala domů. Neustále

jsem byla v pohybu, bydlela v laciných motelech v zastrčených městečkách.

Ne, nikdo mě nemohl najít. Ani Konstantin Black ne.

„Bryn?“ ozval se, když jsem minutu nedělala nic jiného, než na něj zírala.

A pak, protože jsem se musela přesvědčit, že je skutečný, jsem natáhla ruku a dotkla se ho. Přitiskla jsem mu rukáv černé kožené bundy k bicepsu a on se zmateně zadíval na mou dlaň. Napůl jsem čekala, že se kůže prohne a Konstantin v oblaku kouře zmizí, ale místo toho jsem pod látkou ucítila pevné tělo.

„Je ti dobře?“ Zadíval se na mě se zdánlivě upřímnou starostlivostí, ale já si nebyla jistá, jestli mu můžu věřit. „Vypadáš vážně hrozně.“

„Takhle si chceš získat moje přátelství? Že mi budeš vykládat, jak děsně vypadám?“ zeptala jsem se suše.

Ne že by neměl pravdu. Moc jsem nespala ani nejedla a byla jsem ještě bledší než normálně. Moje pokusy obarvit si vlasy, abych zamaskovala svou totožnost, dopadly žalostně – vlasy získaly podivně šedivý odstín, protože trollům chemické barvy prostě nechytají. Opuchlina pod levým okem už mi konečně zmizela, ale modřina změnila barvu na hnilobně žlutou, která nešla make-upem úplně zamaskovat.

„Chci si ho získat krutou upřímností,“ odpověděl se sarkastickým pousmáním. „Dávám ti najevo, že ode mě uslyšíš jen pravdu a nic než pravdu.“

Ušklíbla jsem se. „Tak tomu sakra neuvěřím, ani kdyby ses přetrhnul.“

„No tak, Bryn. Zkus to se mnou.“ Položil si předloktí na pult, skoro jako by mě prosil.

„Co tady vůbec děláš? Co ode mě chceš?“ zaútočila jsem.

„Už jsem ti to pověděl. Tvoje přátelství.“

Protočila jsem panenky. „Kecy. S tebou jsou to vždycky jen samý kecy.“

„Jak to můžeš říct?“ odsekl nevěřičně Konstantin. „Vždycky jsem k tobě byl naprosto upřímný.“

„Ovšem, jak jinak. Byl jsi naprosto upřímný, když ses pokusil zabít mého tátu nebo unést Linneu.“

Sevřel rty do úzké linky. „Za tvého otce už jsem se ti omluvil.“ Zamračila jsem se na něj. „Ne že by to něco, co řeknu, mohlo napravit, ale ty víš, jak moc toho lituju.“

„Jak to mám vědět?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Vždyť tě vůbec neznám.“

„Proč jsi pořád tak bojovná?“ zeptal se Konstantin hlasitěji. „Jen se ti snažím pomoci.“

„Jsi zrádce, co pracoval s někým, kdo mě málem zabil!“ zaječela jsem na něj. Bylo mi jedno, že jsme v té malé liduprázdné jídelně najednou středem pozornosti.

„Totéž platí i pro tebe!“ zařval Konstantin.

Přišla k nám servírka, a přerušila tak naši vášnivou výměnu názorů. Postavila přede mě ledový čaj, který jsem si objednala. Pak si založila ruku v bok a oba nás podezíravě pozorovala. Předtím mě navzdory své únavě sledovala s celkem laskavou starostlivostí, jenže s těmi mými mizernými pokusy o obarvení vlasů a teď s hádkou s Konstantinem jí muselo být jasné, že před něčím utíkáme.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se a přelétla očima od Konstantina ke mně.

„Ano, jistě,“ odpověděl stroze Konstantin, aniž by se na ni podíval.

„Tak byste se mohli krapet krotit, ať nerušíte vostatní hosty, jo?“ pronesla ta žena s trochu protáhlým jižanským přízvukem, obrátila se a odešla.

Konstantin počkal, až bude na druhé straně jídelny, než pronesl: „Linneu jsem se snažil zachránit.“ Naštvaně napřímil záda. „Vlastně jsem ji zachránil. Bez mého varování by nejspíš byla mrtvá.“

Z toho, co mi Linnea svěřila, jsem soudila, že v tomhle Black mluví pravdu. Když jsem se s ním nemohla hádat, otočila jsem se na stoličce k pultu a začala se věnovat svému ledovému čaji.

Konstantin si povzdychl, naklonil se ke mně a hlasem jen o něco silnějším než šepot pronesl: „Vím, jak ti je. Před čtyřmi lety jsem na tom byl úplně stejně. Vím, jak je to děsivé a jak osaměle si připadáš, když se proti tobě obrátí celý království.“

Napila jsem se čaje a mlčela, takže mohl pokračovat. „Ty a já jsme byli na čas na opačných stranách, a já se několikrát špatně rozhodl. Ale teď se to snažím napravit a... já jsem sám, ty jsi sama. Třeba bychom mohli být sami spolu?“

Odtáhl se. „Ale vynucovat si to nebudu. Pokud si tím chceš projít sólo, tak prosím. Klidně si bloumej světem sama, já ti v tom bránit nebudu.“ Sáhl do kapsy a hodil na pult pár dolarů. „To pití je na mě.“

Slyšela jsem zavržení stoličky, když se postavil, ale nepodívala jsem se na něj. Neohlédla jsem se dřív, než jsem zaslechla zacinkání zvonku nade dveřmi, jimiž Konstantin vycházel do svěžího jarního dne. Za pár vteřin zmizí a já se s ním nebudu mít jak spojit, už se nikdy nedozvím, co potřebuju.

Sice jsem si nebyla zrovna jistá, že mezi námi může vzniknout něco jako přátelství ani že to není nějaký trik, ale věděla jsem, co musím udělat. V duchu jsem zanávala, sklouzla ze stoličky a vyběhla za ním.

Stopování

„Kam jedeme?“ zeptala jsem se. Možná by bylo lepší se zeptat dřív, než jsem nasedla ke Konstantinovi do jeho černého mustanga, ale nechtěla jsem, aby odjel beze mě. A záleželo vůbec na tom, kam jedeme? Neměla jsem kam jít. Žádné místo, kterému bych mohla říkat domov.

„Nevím.“ Podíval se do zpětného zrcátka, v němž za námi mizela jídelna, zatímco se naše auto vzdalovalo ulicí. „Napaďá tě něco?“

Zavrtěla jsem hlavou a podívala se na něj. „Ale měli bychom si najít místo, kde si můžeme pořádně popovídat.“

„Co motel?“ navrhnul, a když jsem se zamračila, rozesmál se. „Kdybych tě chtěl zabít, už bych to udělal, a kdybych chtěl jen holku do postele, věř mi, že jsou jednodušší způsoby, jak ji získat.“

„Tak co kdybys to vyklopil hned? Myslím, že tenhle rozhovor měl už proběhnout dávno.“

Zamrkal. „To znělo tak výhrůžně...“

Zadívala jsem se z okna na svěží zeleň po stranách silnice. Jako stopařka jsem hodně cestovala a vždycky mě nadchlo,

když jsem se mohla zbavit kousavého chladu Doldastamu a vyměnit ho za teplejší podnebí jinde. Domov mi tu připadal tak vzdálený a kolem nás byl úplně jiný svět.

„Jak jsi mě našel?“ zeptala jsem se s pohledem dál upřeným na vzrostlé topoly, které lemovaly silnici.

„To vlastně bylo dost jednoduchý,“ prohlásil a já se na něj otočila. Sáhł do kapsy a vylovil z ní pramínek zlatých vlasů svázaný stužkou.

Váhavě jsem si ho od něj vzala. Vlasy měly světle zlatavý odstín blond a byly lehce vlnité – přesně jako ty moje předtím, než jsem je zničila nepovedeným obarvením. Byly to moje vlasy.

A všechny kousky skládačky najednou zapadly do sebe. Jak mě Konstantin dokázal najít bez ohledu na to, jestli jsem v hotelovém pokoji v Calgary nebo venku u Storvattenu, kde jsem ho chytila. Dokonce i tam, kde mě naposledy navštívil v lyse.

Konstantin býval kaninským stopařem, pocházel ze starého rodu stopařů a díky genům všech předků měl k té práci skutečný talent. Stejně jako řada stopařů dokázal proniknout do mysli podvrženců, pokud od nich něco měl. A pramen vlasů většinou fungoval bezchybně.

Ten takového podvržence proměnil v zářící maják. Konstantin jim nemohl číst myšlenky, ale vycítil silné emoce doprovázející případné potíže. A poslední události v Doldastamu, stejně jako můj všeobecný strach v nedávné době, mě nejspíš ozářily jako vysoce výkonný světlomet.

Konstantin mě vystopoval.

„Odkud to máš?“ zeptala jsem se a vzala pramínek vlasů mezi prsty.

Podvrženci se jako všichni trollové rodí s hustou čupřinou, z níž si rodiče ustříhnou pramínek, než ho předají hostitelské rodině. Tak stopař může jejich dítě později najít.

Jenže já nikdy nebyla podvrženec a tohle nebyly vlásky novorozeněte. Spíš vypadaly jako z poslední doby.

„A proč je vůbec máš?“ otočila jsem se k němu. „Proč jsi mě stopoval?“

Otevřel pusu. Pak ji zase zavřel a zhluboka vydechl nosem. „Na tohle ti radši odpovím, až budeme v motelu.“

„Cože? Proč?“ Nazdvihla jsem se na sedadle a strčila si skrčené nohy pod sebe, abych na Konstantina líp viděla a mohla se líp bránit, jestli to bude potřeba. „Proč to pořád oddaluješ, místo abys mi to rovnou vyklopil?“

„Uklidni se.“ Natáhl ke mně ruku dlaní nahoru. „Už teď jsi rozčilená, a až ti to začnu vykládat, rozčílíš se ještě víc. A já už mám po krk praní se v autě, takže si myslím, že bude lepší počkat na místo, který se nebude pohybovat rychlostí sto kilometrů v hodině.“

Jeho vysvětlení znělo dost rozumně, takže jsem se trochu uvolnila a posadila se zase normálně.

„Na to, že jsi na útěku, je tohle dost nápadný a drahý auto,“ poznamenala jsem, protože to mi připadalo jako bezpečný námět konverzace.

„Nápadný možná, ale drahý nebylo,“ ujistil mě. „Vlastně jsem ho tak trochu šlohnul.“

„Jo, ty se vážně umíš pohybovat diskrétně,“ zamumlala jsem.

„Hele, schovával jsem se čtyři roky. Takže o tom zase něco vím,“ namítl. „A použil jsem přesvědčování, takže majitel asi na policii nepoběží.“

Přesvědčování je psychokinetická schopnost trollů, kterou dokážou přimět jiné, aby jednali podle jejich vůle. Manipulují při tom s myslí oběti. Pokud jsem věděla, Konstantinova schopnost nebyla dost silná, aby ovlivnila jiné trolly, ale lidé jsou k tomuhle mnohem přístupnější. Takže se nejspíš nemusel zase moc snažit, aby bývalého majitele mustanga přesvědčil, že se má se svým silným fárem rozloučit.

„A před kým přesně utíkáš ty?“ zeptala jsem se. „Teda kromě Kaninu.“

Zaváhal a sevřel volant křečovitěji. „Před Viktorem Dáligem a jeho lidmi.“

„Já myslela, že jsi byl Viktorova pravá ruka nebo tak něco. Co že jste se tak nepohodli?“

„Už jsem ti to říkal ve Stovvattenu ve vězení. Nechci mít na rukou další krev. Proto jsem varoval Linneu. Chtěl jsem to napravit.“ Poposedl si. „A asi si umíš představit, že to se Viktorovi zrovna moc nezamlouvalo. Měl jsem to u něj rozlité už od chvíle, kdy jsem se ho pokusil přesvědčit, aby tě nezabíjel.“

„Jo, mimochodem, za to ti děkuju,“ pronesla jsem mírně.

„Nemělo se ti nic stát.“ Podíval se na mě a v očích se mu na okamžik objevil utrápený výraz. „Neměla jsi být tam dole.“

Když jsme ve Stovvattenu hledali zmizelou Linneu, propířila jsem se do vězení, kde drželi Konstantina, abych zjistila, co všechno ví. Zoufale jsem chtěla mladou královnu najít. Jenže místo toho jsem vyrušila Viktora Dáliga z pokusu o Konstantinovo osvobození.

Aby mi Viktor zabránil jim to překazit nebo někoho zavolat, opakovaně mi udeřil hlavou o zeď. Vyžádalo si to šest stehů, ale teď už jsem to měla skoro zahojené. Nejhorším důsledkem zranění bylo, že se mi občas rozmazávalo vidění na levém oku. Zvlášť když jsem se uhodila do hlavy nebo mě do ní někdo praštil.

„A proč se tě Viktor zbavil?“ zeptala jsem se, abych změnila téma.

Zavrtěl hlavou. „To nebyl Viktor... a nezbavil se mě. Když mu někdo přestane být užitečný, zbaví se ho tak, že ho zabije.“ Loupl po mně dlouhým pohledem. „Pamatuješ, jak to dopadlo s Bentem Stumem, ne?“

„Takže tys utekl?“ ověřila jsem si.

„Jo, nakonec jsem toho měl dost.“ Zhluboka vydechl. „Viktorovi nezáleží na ničem jiném než na pomstě. Zahyne spousta

nevinných. Už se na tom nedokážu dál podílet a nevím, jak to zastavit.“

Ztěžka jsem polkla a sesula se na sedadle níž. Konstantin mi neřekl nic, co bych už nevěděla, ale slyšet to nahlas tomu nějak dodalo ještě více na závažnosti.

Ani v Doldastamu bych nevěděla, co přesně mám udělat, ale aspoň bych mohla bojovat po boku svých přátel – Ridleyho, Tildy, Ember –, abych bránila město plné lidí, na kterých mi záleží.

Teď jsem uvízla tak daleko od nich. Doldastamu hrozilo to nejhorší, co ho zatím potkalo, a já byla tak bezmocná. Nemohla jsem pro ně udělat nic.